

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețuri inserțiilor
un șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Intre iubire și ură

Imi pun adeseori întrebarea, și ca mine afăția oameni, ce va fi având regimul comunist din Rusia cu credința în Dumnezeu, de ce nu o poate suporta, de ce luptă cu atâta neîmpăcare împotriva ei, ca și când de aceasta ar depinde însăși existența lui? Și oricâte argumente mi s'ar aduce, nici unul nu e în stare să-mi dea un răspuns deplin satisfăcător la această întrebare. Încât îmi vine să cred că toată ura lui împotriva lui Dumnezeu este o generalizare a acelui rău irațional ilustrat de tipurile lui Dostoevski.

Poate a fost cea mai mare nefericire pentru omenire că ideea comunistă s'a întâmplat să fie aplicată pentru întâia dată de poporul rus, înclinat prin fire spre un asemenea fanatism irațional al răului.

Pentru oamenii cu judecată normală dușmănia comunismului împotriva religiei n'are nici un sens.

Intr'adevăr să vedem ce temeiuri prezintă comunismul pentru fanatismul său anticreștin?

Cel mai de seamă este acela că religia narcotizează pornirea de revoltă a săracilor împotriva inegalităților sociale; »Religia este opiu pentru popor«, au declarat corifeii marxismului.

Ce se ascunde în acest argument? Dreptatea socială nu se poate realiza și susține decât prin ură împotriva celor avuți. Religia însă stinge ura din om, îndeamnă la îngăduință și la iubire. Religia prin urmare trebuie înlăturată ca una ce pune frâu urii din sufletul oamenilor, ca una ce promovează iubirea.

Dar e cazul să ne întrebăm: oare e necesară ura pentru realizarea unei ordini sociale cât mai egalitate, pentru înfrânarea abuzului egoist de proprietate particulară? Știm că la temelia regimului comunist stă ura socială. Dar e necesar să fie așa? E necesară cultivarea mai departe a urii între oameni, a urii care schilodește sufletele, care face pe unul să se teamă de celalalt, să nu aibă încredere în el, să nu respire nici un moment liber?

E admisibil poate că până la realizarea unei ordini sociale cât mai echitabile e necesară și presiunea severă a celor nedreptățiți, chiar revolta dospită în ură. Dacă iubirea nu e atât de puternică încât să creeze o ordine socială mai dreaptă, dorul spre aceasta ia în sprijinul ei și ura. Dar odată realizată o astfel de ordine mai dreaptă, de ce mai e necesară ura și prin urmare adversitatea față de religie?

La aceasta se răspunde: ura trebuie să stea de veghe pentru că alfel instinctele egoiste, acaparatoare, ale indivizilor pornesc la o nouă vătă-

mare a dreptății și egalității sociale. Indivizii încep să atragă în posesiunea lor bunuri cât mai multe din patrimoniul menit să fie spre satisfacerea trebuințelor tuturor. Ura trebuie să stea la pândă împotriva oricărei tendințe de îmbogățire, pentru a o desființa dela prima apariție în modul cel mai exemplar.

Și totuși nici această argumentare nu e concludentă.

O omenire care trebuie să facă din sufletul ei un culcuș al urii, e o omenire nefericită. Și este inutil nefericită, când ținta urmărită prin ură se poate atinge și fără ea.

Bine, dar cum, ar putea întreba cineva?

Prin forța Statului. Să punem cazul că o colectivitate națională a ajuns chiar prin utilizarea unor forțe mai puțin blânde la o ordine supremă de dreptate și egalitate socială. Deaci înainte nu mai vedem nicidecum necesitatea urii ca factor determinant al raporturilor sociale. Inșii particulari pot lăsa în grija Statului paza acestei ordini de dreptate socială. De aceea există un Stat, ca să dispenseze de grija păzirii ordinei sociale cristalizate pe cetățeni ca persoane particulare. Iar Statul poate exercita această slujbă utilizând toată forța represivă fără să cheltuiască ură, întrucât organele lui se desbracă de orice sentiment personal.

Desigur Statul care va fi expresia unei ordini sociale deplin drepte, realizată prin puternice presiuni ale celor în suferință, va avea fixate în texte de lege toate dispozițiile menite să apere acea ordine; orice faptă de natură să periclitizeze ordinea socială stabilită va fi considerată ca o penalitate.

Precum în Statul actual e considerată ca un act de natură penală furtul, așa ar putea fi considerat într'un Stat potrivit abuzurilor de proprietate particulară, îmbogățirea peste un anumit plafon, sau, dacă Statul acela ar fi apropiat de tipul colectivist, chiar orice act socotit ca generator de proprietate particulară.

Orice societate își are Statul propriu, ca expresie a ei, executor al unor legi în cari e cristalizată voința ei.

Și atunci de ce ura insului împotriva semenului, când e suficientă hotărârea majorității de-a susține prin votul ei un anumit Stat, care va avea grije să reprezinte în executiva lui voința acelei majorități?

De ce această nenorocită confuzie între Stat și cetățeanul particular în regimul comunist, încât fiecare îns amestecă rolul său cu al Statului?

Statul își are rosturile lui proprii, descărcând din spatele cetățeanului povara grijii de ordinea socială, care

„Doamne, învață-ne să ne rugăm“

»Sculți-vă și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.«
Luca XXII, 46.

Imi stăruie la porțile inimii icoana lui Iisus la rugăciune în grădina Ghețimani. Era în fapt de seară, lumina galbenă a lunii străbătea sfioasă cu raze palide printre frunzele maslinilor până la locul de rugăciune. Nori negri prevestitori de durere se purtau pe cărările albastre ale cerului luminat cu făclii de stele. Iisus îngenunchiat cu sufletul în cumpăna unor dureri se ruga: »Părintele meu, de este cu putință să treacă dela mine paharul acesta, dar nu precum voesc eu, ci precum voești tu.« Mat. XXVI, 39. Iisus în preajma Golgotei se întărește prin rugăciune pentru a străbate urcușul jertfei depline pentru mântuirea oamenilor. Un ceas de închinare, de întâlnire cu Tatăl ceresc, o rugă fierbinte la care ucenicii s'au arătat a fi prea slabi și cuprinși de somn. În Ghețimani ucenicii au părăsit pe Domnul încă din clipa rugăciunii.

Măncăm cu gândurile noastre dela această prea grăitoare icoană pentru a ne înviora sufletele cu mai multă osârdie la rugăciune. Mi se pare că uscăciunea care vlăguește astăzi sufletele noastre își are obârșia în împuținarea clipelor de rugăciune.

Ochii ni se îngreuiază spre somn în amurgul serii, iar în revărsat de zori, ei se îndreaptă căutători spre netrebnice și prea pământene treburi.

Chemarea la rugăciune este cea dintâi chemare a preoției. Drept aceea mi se pare că pe umăr simțim o mână, este aceea a lui Iisus care ne trezește dintr'un somn ce vrea să ne copleșească, și ne spune: »Privighiați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită, căci duhul este osârduitor, iar trupul neputincios.« Matei XXVI, 41.

»Fiți treji, la hotarele vieții voastre se pregătesc invaziile pustiitoare ale forțelor întunerecului, ale materiei.«¹

Rugăciunea este un fir de aur care leagă pământul de cer, este singura cale pe care spiritul nostru poate străbate spațiile spre a se în-

¹ Dr. Gr. Cristescu: »Fă lucrul evanghelistului« pag. 90.

într'un exercițiu particular e inevitabil amestecată cu ură?

Dacă Statul nu ar avea un rost propriu, deosebit de al cetățeanului, ușurător pentru cetățean, n'ar mai avea nici o rațiune de existență. Statul a fost însă lăsat de Dumnezeu, pentru descărcarea locuitorilor săi de ura dintre ei.

Iar dacă nu e necesară ura între oameni, ci e de dorit cât mai multă iubire, nu mai e nici un motiv pentru ura împotriva lui Dumnezeu.

D. STĂNILOAE

fățișa lui Dumnezeu cu cereri, cu laude și cu mulțumiri.

Omul este un pelerin care se urcă prin rugăciune la altarul veșniciei ca să prindă din acordurile ingerilor melodia de laudă pentru Dumnezeu. Tot prin rugăciune, omul se luminează cu gândurile lui Dumnezeu, își însușește voia sfântă pentru fapte și primește certitudinea unei victorii morale.

De aceea, omul în toate vremurile s'a rugat, aceasta a fost cea dintâi tămăie care s'a înălțat spre cer din cădelnița de aur a credinței. Din confruntarea aceasta cu divinitatea au isvorât marile convingeri precum și faptele de geniu. Puterea rugăciunii este puterea lui Dumnezeu. Ea este o taină pe care dacă o trăim simțim atmosfera de har, de pace și eternitate a cerului. Omul credincios trăiește sub guvernarea acestei iluminări care netezește cărările vieții pentru calea lactee a veșniciei.

Ingenunchierea la rugăciune nu e un sport ușor pentru turiștii plăcerilor trecătoare, nici nu poate fi gustat în repezeala îngânării unei închinări de mântuială. Cei mai mari dușmani ai acestei deprinderi duhovnicești sunt superficialii pentru faptul că ei nici când nu s'au învrednicit a simți ecoul de mângăere și întărire a efortului unei rugăciuni de adâncime.

Rugăciunea este o minune ce nu se poate cunoaște de necredincios. Contemplarea profundă favorizează clipele alese de rugăciune. Prin ea ne smulgem din legăturile cu vremelnicul și ne ridicăm la războaiele însoțite ale plaiurilor pierdute de cei dintâi oameni. Prin ea gustăm din pacea cerească, din misterul apropiării de Dumnezeu și asimilăm o hrană care înviorază viața morală.

Sunt multe și mari binefacerile rugăciunii!

Și pentru că Fiul lui Dumnezeu a vrut să fie în preajma noastră, ne-a îndemnat adesea la rugăciune. În climatul acesta de atingere cu divinitatea (dumnezeirea) se poate desvolta fericit personalitatea.

»Rugăciunea este liman pentru cei învăluți de vifor, ancoră pentru cei asupriți de valuri, toaie pentru cei osteniți, comoară pentru cei săraci, adăpost pentru cei bogăți, ajutor contra boalelor pentru cei slabi, și apărarea sănătății pentru cei tari.« Sf. Vasile.

Este firesc că din pătrunderea simțită a rugăciunii, sf. apostol Pavel ne-a dat odată cu Tesalonicenilor îndemnul: »Neîncetați rugați-vă.«

Dacă rugăciunea purifică încăperile dinlăuntrul ale sufletului omenesc, dacă ea trebuie să se împletească cu viața omului, noi vom da ascultare

indemnului Domnului nostru Iisus Hristos: »Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, băteți și vi se va deschide«. Matei VII, 7.

»Ce este oare, mai înălțător decât să imităm pe pământ corurile îngerilor, să ne deșteptăm în zorii zilei pentru a ne ruga și a cânta imnuri de slavă Ziditorului, iar când soarele strălucește, să pornim la muncă în tovărășia rugăciunii!« (Sf. Vasile).

La trăirea vieții prin rugăciune sunt chemați toți credincioșii, dar în deosebi este chemat preotul.

El, ca purtător al darului preoției, ca mijlocitor rugător între oameni și Dumnezeu, este rânduit a-și petrece timpul în rugăciune. Chemarea sa este de a sfinți sufletele, ori nimic nu poate sfinți pe om mai mult decât ridicarea gândului prin rugă. »Preotul are rolul de a crea atmosfera unei vieți religioase vii și simțite, proprii a activa respirația spirituală a enoriașilor săi«.¹

Preotul trebuie să fie un om al rugăciunii, aceasta este esența chemării sale, aceasta este caracterul său deosebit ca vas ales pentru duhovnicească servire.

Activitatea sa rugătoare se revărsă cu urmări fericite pentru societate. Preotul trăiește între oameni, el este pentru ei tămăia care urcă gândurile spre culmile de soare și har ale cerului, el este vocea prin care grăește Dumnezeu.

»Un contact familiar și filial cu Dumnezeu, credincioșii nu l pot înțelegi decât prin rugăciune. Ea este în mâinile preotului mijlocul regenerării prin rugăciune«.²

Preotul să și păstreze această purpură a demnității sale prin care aduce lumea la altar.

Orele de rugăciune sunt ședințe de lumină cerească, iluminare de duh, văpaie de flăcără care curăță rugina păcatului. Rugăciunea personală întărește această demnitate, o face mai fecundă, mai înnoitoare pentru preot și pentru credincioși.

Deprinderea aceasta nu se poate transmite dacă tu nu simți în suflet convingerea intimă a rugăciunii.

»Rămâneți întru mine și eu întru voi«, este o chemare plină de dragoste exprimată de Mântuitorul nu pentru a utiliza o metaforă deosebită, ci pentru a-și păstra în apropiere sufletele trimișilor săi.

În contactul acesta prin rugăciune cu Iisus stă întreaga taină a preoției, de aici evlavia și puterea preotului, de aici sfințenia gândurilor și a vieții.

Pe lespezile reci ale altarului trebuie să-și plece fruntea păstorul de suflete cu stăruința genunchilor lui Iacov fratele Domnului.

În inimă să simtă văpaia purificatoare a rugăciunii. Altarul nu este un birou, ci este un rug pe care se aduce prinos ales — jertfa cea fără de sânge, — aici rugăciunea este singura cale pentru gând. Preotul fiind în slujba altarului îl trebuie să fie o torță care luminează prin rugăciune, care biruiește prin rugăciune și care se consumă tot prin rugăciune. Aceasta îl înalță, aceasta îi înviorază darul, aceasta îi dă posibilitatea să fie familiar cu Hristos. Aceasta îl face să gândească ca El și să făptuiască voia lui. Puterea rugăciunii este puterea preotului; aici stă demnitatea care lucrează așa după cum a lucrat Hristos.

»Fără de mine nu puteți face nimic« a spus Domnul. Ridicarea ochilor spre cer aduce cu sine harul merit să certifice puterea apostolului care nu se îndoiește.

Mâna preotului care se roagă poate săvârși minuni. »Toate le pot întru Hristos care mă întărește«.

Prin rugăciune terenurile virane se preschimbă, ea este fermentul puternic, aluatul prin care se sfințește omul. Ea este plugul de aur prin care se răstoarnă brazdele fertile în ogorul înțelenit al sufletelor.

A lipsi omenirea de rugăciune însemnează a o păgubi în elementul vital al vieții. Nimeni nu poate substitui pe preot și de aceea nu i se pot ierta ușor întrelăsările. Preotul este fântâna apei celei vii în care se adună harurile cerului pe calea rugăciunii. Apa proaspătă se câștigă din izvoarele cele îmbelșugate, așa după cum viața de rugăciune împropătează cu puteri noi viața preotului...

Ce putem spune despre o fântână părgănită? Desigur că va fi părăsită. În răcoarea apei se stămpără setea. În curățenia vieții și în puterea rugăciunii se astămpără setea de har a credincioșilor.

Preot activ, pentru multă lume de astăzi, însemnează a-l depărta de altar și rugăciune, a-i împrăști truda pe cărări felurite în paguba rugăciunii. Aceasta este o concepție greșită care amenință să se răspândească tot mai mult printre noi, iar drept obiective încep a se socoti diferite îmbunătățiri economice.

»Prin preocupările lui, preotul trebuie să rămână în impresiunea și în conștiința generală, mai mult și mai presus de oricine, un om al rugăciunii, dar mai ales un reprezentant al celui de sus, un »chivernisitor al tainelor lui pentru oameni«.

Credinciosul obosit de viața din lume se îndreaptă spre porțile bisericii sau ale unei mănăstiri, aici caută atmosfera de har și sfințenie care să-i mângâie durerea și să-i refacă moralul. El vrea ca pe creștetul aplecat sub patrafir să se așeze mâinile cari țin potirul, mâinile cari se ridică spre cer sub semnul împăcării cu Dumnezeu prin rugăciune.

Sub ocrotirea aceasta de rugă, poporul se simte mai liniștit, mai la adăpost de puterile pierzătoare ale vrăjmașului, și de aceea, destinul făurit sub aureola aceasta de închinare este plin de sfințenie.

Fără nici o îndoială, rugăciunea preotului nu poate fi numai cât a unui credincios, ar fi prea puțin pentru viața sa spirituală.

Să trăim în vraja rugăciunii pentru a proiecta în lume lumina unui rug ceresc, așa cum trebuie să fie preotul. Pentru triumful rugăciunii suntem așezați noi în slujba Domnului, ca prin aceasta să înduim poruirile vrăjmașe dintre oameni și popoare și prin trudă să dăluim în suflete sublimul ideilor creștine.

Doamne Iisuse Hristoase, suntem și noi nevrednicii uceniciei tăi cari încă am fost cuprinși de somn în vremea rugăciunii.

Și dacă mai îndrăsnim să-ți facem o rugămintă, o rostim din inimă, precum au tăcut și ucenicii: »Doamne, învață ne să ne rugăm« Amin. Luca XI, 11.

Preot GHEORGHE ȘERBU
Satulung-Brașov

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 5 Septembrie 1943, servesc: Prot. consilier Ieronim Grovu, prot. Mihail Neagu și cons. Gheorghe Secaș; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. Predică: cons. Gheorghe Secaș. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4. Pr. Nicodim Belea, duhovnicul Academiei Teologice.

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor.

Semnificația credinței

Inercând o definiție a noțiunii de creștin ne-am exprima precum urmează: creștin este celce prin mediațiunea lui Iisus Hristos a intrat și trăiește într-o comuniune personală conștie și intimă cu Dumnezeu sau, cu alte cuvinte, creștin este celce recunoscându-și slăbiciunea, păcătoșenia, — aderă în mod deliberativ și voluntar la un Răscum-părător pe care el îl știe a fi superior și lipsit de păcat. Această comuniune personală cu Cel Prea Înalt, această adeziune la Hristos Dumnezeu este un fapt fundamental în creștinism. A fi creștin va fi incluzând multe lucruri, dar peste această comuniune nu poate trece. Ne izbim de acest fapt în fiecare pagină a Noului Testament. După această sfântă Scriptură, esența creștinismului este Hristos — un Hristos viu și accesibil. Despărțiți creștinismul de Hristos, și el se va scurge în neființă. Creștinismul este inexistent fără Hristos. El centrează în Hristos, — radiază acum, ca și la început, din Hristos.

Putem acum proceda — menținându-ne încă la temeiurile Noului Testament — la definiția comuniunii de care am pomenit — ca o comuniune a credinței. În întreg vocabularul religiei nu găsești o expresiune mai comună decât cea a credinței. O aflăm constant în Biblie. Este un obligământ statornic impus oricărui discipol creștin. De pe amvon, de pe catedră, la răspântiile ulițelor, dintre filele cărților, răsună stăruitor un refren: Trebuie să crezi. Dar ce este credința?

Credința, în accepția cea mai simplă a cuvântului, însemnează contactul dintre personalitatea divină și cea umană, care, după cum văzurăm, constituie esența creștinismului personal. Credința nu este ceva înăuntrul omului care a picat aci de nicăeri. Ea nu este o aspirație, o emoție, o stare extatică, o atitudine intelectuală. Credința nu se poate infiripa într'un vacuum. Ea se naște numai când sunt date două personalități, — apare și se desvoltă când eu mă pun în comunicare cu Persoana care conduce universul. Credința însemnează o conștientă și deliberată agățare de mâna întinsă a lui Dumnezeu. Însemnează o absolută încredere în Hristos Iisus, — că El este ceea ce zice că este și va face ceea ce afirmă că va face. Credința face această încredere — activă și nu pasivă, — ea pricinuește un sbor al sufletului spre o altă mai mare personalitate, spre cea Domnului Iisus, întru care se odihnește.

Posibil ca cineva să întâmpine o dificultate în acest punct. Iși conține credința ca obiect al ei pe Dumnezeu Tatăl sau pe Dumnezeu Fiul? A ne ocupa pe larg cu această latură a problemei, ar depăși limitele capitolului de față. Notăm numai în treacăt, că în primul rând dificultatea rezidă într'o mai largă măsură în teorie decât în practică. În al doilea rând, dacă întruparea este un fapt real, nici o concepție despre Dumnezeu sau contact cu El nu este cu putință, abstracție făcând de Iisus Hristos. »Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin mine« [Ioan 14, 6]. Puterea care ajută pe om este, bineînțeles, în ultima analiză, puterea lui Dumnezeu; de aceea, într'un adevărat sens, Dumnezeu este totdeauna obiectul credinței. Dar, ceea ce vrem să subliniem [conform mărturiilor evanghelice, ca de pildă Marcu 2, 1-12] este faptul că puterea lui Dumnezeu cea spre ajutorare este prezentă în Hristos Domnul. Ea este mijlocită prin El și numai prin El și de aici urmează că și El devine obiect al credinței. Găsim că fără o ancorare în Hristos nu-i posibilă de loc o ancorare în Dumnezeu.

Contactul omului cu Dumnezeu își are o analogie în contactul dintre două personalități omenești. Analogie incompletă, însă. Rareori sau nicicând

pot eu să mă bucur de vreo relație personală cu un om pe care niciodată nu l-am văzut; pe când credința în Dumnezeu implică credința într'un Ce nevăzut. Nu putem exclude din credință elementul nevăzutului și al necunoscutului. Credința include o sesizare, o cucerire intuitivă a lumii spirituale nevăzute, o convingere despre realitatea lucrurilor pe care noi nu le vedem" [Evrei 11, 1]. În aceasta nu-i nimic anormal și imposibil. Este o greșală a crede că credința este a se înălța numai în domeniul religiei. Credința obține des și în viața noastră de toate zilele. Partea cea mai mare a vieții noastre este călăuzită de credința în lucruri pe care noi — personal — nu le-am verificat și ne încredem în oameni referitor la care n'am săvârșit o probară personală. Ni se pare că trăim prin simțuri și rațiuni, dar fapt vădit este că trăim într'o măsură nu mică și prin credință. Măncăm în credința că actul acesta ne hrănește, deși cei mai mulți dintre noi sunt totalmente ignoranți cu privire la procesele chimice pe care nutrițiunea le implică. Relațiile noastre cu alții, — relații sociale, fie comerciale, — se bazează pe largă noastră încredere în ei. Prin urmare, nu este lucru absurd atunci când umbărăm printr'o regiune ce este situată dincolo de orizontul actualității materiale. În regiunea aceea care odăia părea un ținut ireal de umbre, credința se plimbă cu un pas ferm.

Un om care crede, însemnează un om care este absolut sigur de realitatea lui Dumnezeu revelat în Hristos. Dumnezeu nu este un vis, nu este o născocire a imaginației, nu este o abstractă concepție a intelectului. Dumnezeu nu este nici un proniator distant al lumii, — unul care sălășluiește aparte într'o splendidă depărtare. A crede în Dumnezeu este realitatea cea mai mare din lumea întreagă. Fie ele toate de pe pământ deșarte arătări, — credința este sigură că Dumnezeu este real și că El este aproape de noi. Credința este adânc înrădăcinată convingere că »Dumnezeu este un răsplătitor al tuturor celor ce-L caută" [Evrei 11, 6].

Mai departe, credința include certitudinea că Dumnezeu este Iubire, Iubirea nu este un fapt de demonstrat, ci de simțit. Am vorbit despre credință ca despre un contact între personalități. Dar, cine sunt eu, un orb și un păcătos, ca să vorbesc de o comuniune cu personalitatea lui Dumnezeu cel prea sfânt? Pentru iubirea Sa însă, de o atare comuniune poate fi vorba. Eu nu mă pot ridica, dar El se apleacă spre mine. Credința este răspunsul meu la părinteasca Sa iubire. Departe de-a fi o teribilă sbatere sau luptă după inaccesibil, credința este o simplă odihnire pe puternicul fapt al Iubirii divine. Am înălțura multe piedeci din calea vieții spirituale, dacă am ajunge să realizăm simplitatea credinței. Credința nu este un proces de lungă durată și oarecum mecanic. Lucrarea ei este spontană, directă, imediată. După cum Fericitul Augustin s'a exprimat odată atât de frumos: »Nu conține lungi călătorii. Când începi să crezi, atunci să vii, — deoarece la Dumnezeu care este prelungind, oamenii vin prin iubire, nu prin lungă călătorie". Calea cea mai bună de a te bucura de căldura soarelui este a ocoli academicele discuțiuni despre căldură și simplu a te duce și a te așeza în bătoacă razelor solare.

Dar, odată ce credința nu este o luptă, ea nu trebuie confundată cu o dispoziție așa ca din întâmplare iscată sau cu o pură pasivitate. Credința posedă un definit element de voință. Deși ea implică în sine mai mult simțire și intuiție decât rațiune, nicidecum ea nu este ceva ce se trimite de sus din cer, pe când noi stăm alene, cu mâinile în-

¹ Preot P. Vintilescu: »Preotul în fața chemării sale de păstor de suflete" — pag. 277.

² Idem pag. 278.

Veac de prefaceri...

crucisate. Credința este pasivă — privită din perspectiva odihnirii spiritului în Dumnezeu; ea este activă întrucât nimenea nu poate ajunge la Dumnezeu fără o deliberată intențiune. „Aveți credință în Dumnezeu” [Marcu 11, 22]. — era una din poruncile cele mai clare ale Duhului. Porunca aceasta însă nu poate fi ascultată în chip inconștient, involuntar sau cu mintea distrasă. Un credincios involuntar este un non-sens, o contradicție. Dumnezeu respectă libertatea voii pe care El a dat-o omului. El nu este colo sau colo, — departe undeva. Dumnezeu este aci, aproape. Ci credința trebuie să se ridice și să prindă mâna aceea întinsă a Iubirii dumnezeiești.

Am văzut din cele de până aici, că credința, în înțelesul cel mai simplu, înseamnă contactul personalității umane cu cea divină, — că ea, după Noul Testament, este aceea care aduce pe om într-o conștiință uniune cu Iisus Hristos. Acum, este bine să accentuăm faptul că această uniune cu Hristos nu este simplă o uniune morală, ci una mistică. Ideea unei împreunări mistice cu Hristos aparține esenței creștinismului primar, după cum reiese îndeosebi din Evanghelia și Epistolele Sf. Ioan. Sf. apostol Pavel folosește des expresiunea „în Hristos” ca definind starea normală a credinciosului creștin. Și sf. evanghelist Ioan a păstrat multe din propriile cuvinte ale Domnului nostru care învață același adevăr [Comp. de pildă Rom. 8, 1: 2 Cor. 5, 17; Ef. 3, 17 și Cuvântările Domnului în Ioan cap. 6 și 15]. Această uniune cu Hristos, — transcendând experiența noastră omenească, poate prea bine fi numită uniune mistică. Tot în legătură cu asta, mai notăm că fiecare facultate a ființei omului este închisă în procesul credinței: — rațiunea sa, intuiția sa, emoțiile sale, voința sa. Este o tindere a întregii sale personalități spre Hristos, — este o scufundare a vieții sale launtrice în viața lui Hristos. Nu poate fi vorba de o hipnotizare a voinții omului. Ci în mod deliberativ și cu plăcere, el se inspiră în materie de gândire și de acțiune din o altă, mai mare Personalitate. Atare uniune — uniune mistică — este fără de analogie în relațiile omenești. Se poate afirma fără exagerare că nu există creștinism personal autentic fără acest element de misticism. „Scănteia vieții este misticismul... Dacă un om este lipsit de o credință mistică, el este mort, deși trăiește, — pentru că nu poate fi nicio religie adevărată, fără ceva din această credință...” [Prof. Gwaikin în „The Knowledge of God”, vol. II p. 327].

Din englezește de Preot ION I. SUCIU

Răspântia de veac ce ne cuprinde zguduitor întreaga ființă, e brăzdată azi de răvașele marilor întrebări. Tăcerile de odinioară și potopul frământărilor de acum trec laolaltă prin alvia inimilor noastre ca niște fluviu imense de gând și durere.

Mulți am socotit, ani întregi, puntea de viață ca o citorle veșnică, am îndrăgii-o ca pe un ospăț al bucuriilor și am pășit pe fruntarul ei ca niște aureolați de vis și putere. N'am stat să poposim mai îndelung în vre-un colț al ei, nici n'am întrebat-o cu ce surprize ne va întâmpina la capăt de vis. Nu voiam să tulburăm un avânt de rând cu o umbră de îndoială și nici să gândim că visul e numai o explozie, o exaltare continuă și stearpă pe marginea lui și nu o creștere cu temei în existență. De aceea, viața de atunci nu și-a cunoscut adâncurile, și fiorii grelelor împliniri nu i-au prea răcorit tâmpile.

Am crescut desvâgluți de nobile porniri și am înlipțit prea puține rădăcini de țărle în soclul permanentelor nădejdi izbăvitoare. Astăzi, când pleopa uriașelor dureri se deschide tot mai avan, ca o destrămare de orizont, ca un strigăt pustitor și straniu, ființa noastră, risipită în crâmpie de viață, se readună așa de greu pentru a sta ca o citadelă sufletească în calea răsăriturilor soarelui. Pașii noștri armorțesc în tolu mersului și calea ne pare mai spinoasă decât oricând. E așa de dificil să adaptezi o viață distrată la un început serios, o cumpănire a rosturilor ei în scurgerea vremurilor de mari prefaceri.

Au fost destule suflete cari mai până ieri au crescut fără rădăcini proprii; tulpina le-a fost doar o farsă și seva de viață o adunătură de fărâmituri din bacnalele timpului. Orice smuncitură de putere pentru un ideal, care să răzbată înălțimile, ar fi fost pentru atari muritori o invitație inoportună sau chiar o apăsare nemiloasă. Ceeace se chiamă organizare intimă a rosturilor de viață, n'a avut loc în mintea afător oaspeți ai veacurilor, ci s'au mulțumit să-și mute trupul de pe o zi pe alta — ca o reptilă —, sub egida apetițiilor de ordinară calitate. Lumina care s'a revărsat peste atâția, a fost numai o coloratură de tavernă sau, în cel mai fericit caz, o parodie a razelor cari fermentează aluatul sufletesc al vășlașilor neofrificați spre limanul de dincolo de veac.

Pentru toți acești moșteni ai vremurilor de grație, mersul de-acum al zilelor, cu tot ce oferă ele, este o conjunctură care-i constrânge fără răgaz să falimenteze și să-și piardă și ultima nădejde de reînnoire în calea rătăcirilor cari le mu-

stoșea viața cavernoasă. Pământul vieții e pentru ei, azi, prea uscat ca să-și poată trimite în miezul lui câteva rădăcini prin cari să-și menție viața; și de aceea, cei cari n'au cunoscut nici când tânguirea și nelindestularea, sunt acum numai vaet și desnădejde.

Viața lor de atunci, ușoară și purtată ca o umbră nu de flacăra soarelui, ci de toate vânturile, n'a lăsat nici o urmă care să dureze și de aceea, în noua perspectivă de viață, nu se pot regăsi cași într-o țesătură cu firele rupte.

Veacul de acum e rânduit însă spre îndreptarea și pierderea multora! Sunt și oameni cari au dumeat neîntrerupt amărăciuni de viață, dar cari și-au împropătat-o, primind dar după dar din aplecare cerului peste vârtoșenia pământului. Astfel de oameni au spintecat drum de viață peste umerii veacului și acum pentru ei timpul așa cum îi întâmpină, nu e decât o circumstanță de dimensiuni mai largi pentru că să poată cuprinde nu câțiva indivizi, ci o generație și mai bine.

El pot respira și sub acest apăsător uriaș de lacrimi, fiindcă nu sunt mărginiți la zdroaba de față a istoriei, ci trec dincolo de culme, în căutarea unei liniști eterne, făgăduită cândva de Unul care e în continuu cu noi.

Numai în temeiul acestel nădejdi de dincolo, omul — oricare ar fi el —, poate izbi viața pleptiș și poate răzbate neclătinat — ca o coadă de cometă năpusită spre ceva —, într-o împlinire a unui ideal de viață sobră, într-o săvârșirea începutului de veșnicie pe care îl pornești în trup fiind.

Cine încearcă și azi să se lase răsfățat de viață și nu s'apucă s'o scuture cu flori și cutremur de tot ce e putregăios în alcătuirea ei, acela, astăzi mai mult decât oricând, va cădea în cursa de ostatic al vieții și nu stăpân al ei.

Sunt vițoroase zilele, și au poate mult mai multă hrană a durerii decât pot mulți să asimileze, dar nu-i mai puțin adevărat că așa cum sunt, — în goana lor de-a prăvăli peste noi prăpădul —, ne îngăduie totuși cele mai prielnice momente de zăbăvă intimă — scurtă dar profundă —, în care se pornesc firele de legătură a omului hărțuit prin mocirlele pământului, cu razele de putere, de întinare și lumină de dincolo de stăvilarele cerului.

Dacă atâți pripășiți pe meleagurile vieții nu l-au putut sau n'au vrut până acum să identifice pe acel Unul Hristos care, deși s'a înălțat, e totuși cu noi în veac de veac, acum au putința să-L caute mai puțin și să-L întâlnească mai prietenos și mai mângăitor, la tot pasul, ali-

Moartea Mareșalului Prezan

S'a stâns, în vârstă de 82 de ani, bătrânul ostaș care și-a împlinit cu priosință datoria către neam, țară și dinastie.

Mareșalul Constantin Prezan s'a afirmat ca unul dintre marii cîitori ai întregirii neamului nostru, — care plin de adâncă recunoștință, îl ridicase, în 1930, la rangul de mareșal.

În războiul de întregire a comandat cu destoinicie armata noastră și a dus-o la deplină victorie. —

Pentru odihna sufletului marelui decedat, s'a oficiat Luni dimineața la Sfânta Patriarhie din Capitală slujba religioasă, săvârșită de P. S. Sa Episcopul Galaction Cordon, asistat de soborul preoților.

Ceremonia înmormântării, simplă și sobră, s'a îndeplinit la moșia mareșalului, în județul Vaslui, la Schineta, în prezența M. Sale Regelui Mihai I, a Mareșalului Conducător Ion Antonescu, a guvernului și a altor distinse personalități civile și militare române, împreună cu atașajii militari străini.

Prohodul, la căpătâul catafalcului, e slujit de soborul prelaților noștri. În jurul P. S. Sale Patriarhului Nicodim participă la acest act: II. PP. LL. Mitropolitii Nicolae al Ardealului, Irineu al Moldovei și Nifon al Olteniei, precum și P. S. Episcop Grigorie Leu al Hușilor.

Corul armatei a dat răspunsurile la rugile arhierilor...

Ceremonia îngropării s'a desfășurat așa cum a cerut defunctul: cu o modestie de adevărat soldat, fără discursuri omagiale și fără ofrande de flori... O muzică a înălțat spre zări câteva acorduri funebre, iar primul lerarh al țării a rostit ultimele cuvinte de rugăciune: „Se pecetluiește mormântul acesta până la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos... Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească. Amin”.

nând, imputernicind, despiciând zare de lumină și adevăr peste Golgota în miniatură a sufletelor învâluite de mireasmă și de har.

Socotind toți împrejurările istorice prin cari trecem ca o mică Golgotă a neamurilor, în care se pot regăsi și înnoi toți oamenii, atunci răspunsul — unic — pentru toate marile întrebări ale zilei, crește în zarea acestui veac de mari prefaceri și împliniri, sub oblăduirea de taină a Celui care primește jertele — Hristos Domnul — și carele singur e în stare să schimbe fața omului, frâncicia neamurilor și viitorul veacului. Cu Hristos peste coama vieții, haosul lumii se așează ca o limpezire a cugetului și ca un început de pace în perspectiva eternității.

Preot NICHIFOR TODOR

FOIȘOARA

A fost numai o dimineață

V. Sămărtineanu

[Fragment din volumul „Am căutat ierburile amare”].

Mesagiul prin care mi s'a vestit moartea micului meu prieten de pe tărâmul american, scrisoarea lui Andrei Opreanu, stă pe masa de lucru, rezemată simbolic de crucea pe care sunt obligați să jure că vor spune adevărul toți oamenii însetați de dreptate cari se perindă prin acest sanctuar de justiție omenească pe care-l slujesc. Când am rezemat-o de cruce, printr'un gest spontan mă găseam sub imperiul unei mari amărăciuni sufletești și m'am gândit cu siguranță la o dreptate mai puțin relativă și echivocă decât aceea pe care o slujesc eu într'un pretoriu de justiție pământească, m'em gândit cu siguranță la dreptatea și adevărul lui Dumnezeu pe care voia să le slujească Dănuț Opreanu în penumbra unui sfânt altar bisericesc. Și din nou m'a invadat, în efulv apăsătoare, adâncă părere de rău de a nu fi putut sluji eu însumi acest adevăr și această dreptate dumnezeiască, cea mai frumoasă și mai nobilă misiune pe care

poate s'o alba un om pe pământ. Căci și eu am vrut odată să mă fac păstor de suflete. Și eu am vrut să lucrez în via Domnului. Și eu am vrut să-mi „încing mijlocul cu adevărul lui Dumnezeu și să mă îmbrac în platoșa dreptății Sale”. Să le strig oamenilor, cu voce puternică de herald, de pe avonul unui sfânt locaș de închinare: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!... Împăcați-vă cu Dumnezeu!... Altarele Tale, Doamne al Puteților, altarele Tale am vrut să le slujesc! Am agonisit cu multă trudă învățătura care se cere celor cari vor să lucreze în șanțurile duhovnicești. Aveam în suflet ardoarea și râvna apostolatului dus la paroxism. Eram nebun după Hristos. Intuisem cu antenele sufletului meu fiorul spiritual pe care nu l-i poate da omului în taina căsătoriei o fecioară nenunțată. Visam „o căsătorie spirituală” cu biserica lui Dumnezeu, o unire sufletească, înfăptuită mai presus de granițele omeneșului, cu trupul mistic al lui Hristos. Visam să port în fiecare Duminică pe palmele mele de tină potirul cu jertfa Mântuitorului și să-l laud prin aceasta pe Dumnezeu mai mult decât cetele îngerești. A fost o dimineață albă în viața mea, în care sufletul meu a fost legat o clipă de veșnicie!... A fost numai o dimineață!... Ajunsesem la marginea supremei fericiri. Descoperisem filonul de aur al

unei vieți spirituale ideale de nebănuită fervoare și incandescență launtrică.

A fost o invitație magică la investirea cu darul profeției care-mi cerea o integrare desăvârșită în esența vieții, în rosturile superioare ale vieții. Ar fi trebuit să renunț la totul, ca să-mi împlinesc această viață subordonată fără rezerve legii lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să apăr cu îndârjire această sublimă fortăreață de lumină, care-mi făgăduia o trăire intensă și pleneră a vieții. Întruchiparea celui mai sfânt ideal al vieții mele a fost zădărnici de un complex întreg de împrejurări nenorocite. Stihile lumii au alterat substanța ființei mele spirituale și m'au încătușat în alcovul lor lănced, iar duhul întunerecului, apropiindu-se de mine prin manopere subterane, mi a cumpărat conștiința și a precipitat prăbușirea sufletului meu de pe baricadele harului divin. A fost o abdicare sfâșietoare. Răsună strident în sufletul meu și astăzi riposta corbului din balada lui Edgar Poe: nevermore... nevermore... Niciodată... niciodată. Niciodată nu voiu putea fi slujitorul lui Dumnezeu! Oblonit de șura păcatelor și anchilozat în desertăciunile lumești, sufletul meu nu va putea vedea niciodată zarea cerului, așa cum a dorit-o odată. De-acum înainte ce-mi rămâne, Doamne? Închis în turnul de ivoriu al desnădejdei mele, va trebui

să mă resemnez în această ratare spirituală de Peer Gynt, sfâșiat de mediocritatea și vulgaritatea vieții, în această situațiune lamentabilă de estroplat moral. Să smulg din mine viziunea obsedantă a paradisiului pierdut și purtând în sufletul meu, ca pe un blestem, sentimentul pustulului și inutilității unei vieți risipite în expediente meschine, să rătăcesc fără hodină pe drumul acesta trudnic al ierburilor amare, pe valea aceasta groaznică a umbrelor morții, Volu duce într'o zi potirul pierdut spre buzele mele de humă? Voiu putea avea de tată în cer pe Dumnezeu, dacă n'am putut avea de mamă pe pământ biserica? Sfântul părinte Ciprian afirmă contrarul. Incerc să-mi potolesc durerea sufletească cu magia cuvântului Sf. Scripturi. „Nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci numai cel dela Dumnezeu chemat, ca și Aron”, spune sf. apostol Pavel. Avertismentul este categoric: nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta! Este o lege pe care nici un om n'o poate eluda... Altarele Tale, Doamne al Puteților, altarele Tale am vrut să le slujesc, în dimineața aceea sfântă în care s'au aprins zorile numai pentru mine. Dar se vede că m'am născut sub zodia nenorocului și nu m'am învrednicit să mă număr printre aleșii Tăi! Mi-a lipsit chemarea, căci, Tu Doamne al Puteților, nu-ți „ial înapoi harurile și chemarea”.

A murit Regele Boris al Bulgariei

Din Sofia a venit știrea tristă despre moartea Regelui *Boris III-lea*, înecat din viață în 28 August 1943, după o scurtă și gravă boală.

Moartea Regelui, care dispărea în al 50-lea an al vieții, a produs cea mai profundă impresie atât în Bulgaria, — pe care a condus-o cu multă înțelepciune. — cât și în celelalte țări ale Europei.

România pierde într'insul pe unul dintre bunii săi prieteni.

Ca fiu al Țarului Ferdinand de Coburg, tânărul principe a primit, în 1896, botezul trecerii la religia ortodoxă; ear ca rege și-a botezat copiii tot în legea aceasta a răsăritului.

Nou Suveran al Bulgariei a fost proclamat tirășul vâstar regal, în vârstă de 6 ani, sub numele de *Simeon al II-lea*, până la al cărui majorat agențele regale vor fi exercitate de o Regentă.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* a plecat Duminecă 29 August d. a. din Sibiu, participând Luni, 30 August, orele 10 a. m., la înmormântarea Mareșalului Prezan, la Schineta, jud. Vaslui. Luni seara, 30 August, I. P. S. Mitropolit s'a întors la reședința sa din Sibiu.

Parastas. În catedrala mitropolitană din Sibiu s'a ținut Duminecă un serviciu divin pentru odihna sufletului unui glorios ostaș, care a fost Mareșalul *Constantin Prezan*, unul dintre fărnicii unirii naționale române. A slujit, la acest prilej, I. P. C. Sa Părintele arhimandrit vicar Teodor, înconjurat de un sobor de preoți. Au asistat reprezentanții autorităților militare și civile, și numeros public din localitate.

Procesiune. La 8 Septembrie 1943, să face procesiune anuală la mânăstirea veche din *Cioara*, prot. Sebeș, cu programul obișnuit. La 9 Septembrie urmează excursia la mânăstirea nouă, 10 km. departe de sat. — regiune climaterică cu aspect înspre valea Mureșului. Apelăm la sentimentul de caritate pentru acoperirea lipsurilor. Slujirile se vor face la 14 Octombrie. — *Const. Oancea* preot și cântor.

Pe frontul dela răsărit puterea bolșevică se macină cu fiecare zi. În vara aceasta rușii au pierdut multe mii de tancuri, avioane, tunuri, vehicule motorizate, și un uriaș material de război, plus mii

și, fără chemare, nimeni nu poate intra în curțile Tale, fără să poarte în sufletul lui stigmatele unui intrus, osânda unui mercenar al celor sfinte... Iată acum, că nici blajinul meu „kid“, frumosul și neuitatul meu prieten de pe tărâmul american, vasul acesta ales, vasul acesta de cinste, care a fost închinat cerului de către tatăl său din fragedă pruncie, nu va putea să slujească lui Dumnezeu ca preot pe pământ. Moartea a stins pe neașteptate duhul din el și l-a coborât în întunecul neflinței. Era atâta reverie, atâta vrajă sub baldachinul visului incipient și drumul de lumină nelinsă și de ascensiune spirituală al copilului, era pentru mine mai mult decât o compensație a celui mai slăbțit ideal de care m'a frustrat viața, era justificarea însăși a existenței mele de om al unui paradis pierdut. Cum să nu mă fi durut vestea morții lui?... Scrisoarea lui Andrei Opreanu, această neagră solie, este scurtă ca toate scrisorile cari anunță o nenorocire. „Dănuș a murit, s'a dus dela noi, s'a mutat în altă viață! A murit într'o zi dela sfârșitul lui Aprilie. L-am gătit în haine de sărbătoare, în haine albe de primăvară, și l-am îngropat apoi cu mare jale sub brazde de iarbă verde în cimitirul din pădurea Maybury, lângă fata părintelui Dumitru Carpine.“

Atât îmi scrie Indureratul tată... Gân-

de morți și prizonieri. Marile pierderi sovietice, și foamea ce amenință orașele Rusiei, fac pe tovarășul mareșal Stalin, după toată probabilitatea, să caute a da lupta decisivă în vara anului curent. Până acum, toate înverșunările atacului bolșevice au fost respinse de trupele noastre, germane și române, cu săngeroase pierderi pentru dușman.

Nr. 141—1943

(59) 1—1

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din orașul **Dumbrăveni**, județul **Târnava mică**, dă în întreprindere prin licitație publică partea III din lucrările de construcție a bisericii din Dumbrăveni, adică: Lucrări dela strâșina principală în sus, dulgherie, invelitori și tinichigerie, de Lei 3873.310.

Licitația se va ținea în 22 Septembrie 1943, ora 3 p. m. în localul oficiului parohial din strada **Cuza Vodă 11**, în prezența Consiliului parohial.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial zilnic în orele de oficiu. Licitația se va face pe bază de oferte închise însoțite de garanția de 5%, din valoarea devizului în numerar sau efecte de Stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați și specialiști în lucrări de biserică.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea aceluia concurent, în care va avea mai mare încredere.

În caz că licitația nu va avea rezultatul dorit, se va ținea din nou la 26 Septembrie c.

Dumbrăveni, la 29 August 1943.

Ioan Dragolea
protopop paroh

Nr. 451—1943

(54) 1—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea postului de diacon de pe lângă parohia **Sebeș-Alba I**, din Protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în **Telegraful Român**.

Beneficiile împreunate cu acest post:

- Locuință în natură;
- 8 jug. cad. pământ arător;
- Salarul dela Stat.

În afară de serviciile din Biserică, diaconul va catehiza la școlile primare din parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Sebeșului, în termenul indicat.

dul îmi zboară departe. Acolo departe, cum spunea cântecul lui Dănuș Opreanu... There is a green hill far away... Acolo departe este un deal verde, o pădure cu frământ nostalgic și odihnitor, un mormânt cu țărâna încă neuscată... Văd mormântul... o viață de copil cu suflet de inger a fost închisă în el... Restul e tăcere... Tăcere masivă și veșnică... „L-am gătit în haine de sărbătoare și l-am îngropat apoi sub brazde de iarbă verde în cimitirul din pădurea Maybury, lângă fata părintelui Dumitru Carpine.“ Fiecare vorbă este o frântură ruptă din sufletul lui Andrei Opreanu. Fiecare vorbă este un prion, înfipt în inima lui Andrei Opreanu... L-au îngropat în pădurea Maybury, lângă Angela, fata părintelui Dumitru Carpine, într'o zi de primăvară... Pădurea Maybury!.. Mi-a fost atât de dragă pădurea aceasta! Îmi plăcea atât de mult să rătăcesc prin ea. Să caut prin desigurile ei pline de taină seva ierburilor amare, ierburile acelea cari tămăduesc ranele și durerile sufletului. Totdeauna pășeam sub bolțile acestei păduri cu emoția marilor regăsiri. Era atâta liniște în cuprinsul ei. Simțeam cum îmi bate pulsul inimii și mi se părea că aud un zvon nelămurit care venea din depărtări imense. Aduceam în pădurea aceasta sufletul din pădurile copilăriei mele. Crengile copacilor se aplecau asupra mea în semn de

La cererile de concurs candidații vor anexa și concesiune dela Preaven. Cons. Arh., că pot candida la acest post.

Candidații se vor prezenta, cu încredințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la Biserica, spre a fi cunoscuți de către parohleni.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sebeșului în înțelegere cu consiliul parohial.

Sebeș-Alba, 8 August 1943.

Dr. Vasile Oană
protopop

Nr. 156—933 Prot.

(58) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III **Moșna**, din protopopiatul **Mediaș**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele acestei parohii sunt:

- Salarul dela Stat;
- Casa parohială nouă, cu toate dependențele;
- Sesiune parohială 13½ jug. arător și 3½ jug. fânaș;
- Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele prescrite de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare primită dela Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ort. rom. al **Mediașului**.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu prealabilă învoire a Oficiului protopopesc într'o Duminecă sau sărbătoare spre a sluji în biserică, a predica și a face cunoștința cu credincioșii.

Mediaș, 1 August 1943

Oficiul protopopesc ort. rom. al Mediașului în înțelegere cu consiliul parohial din Moșna.

Ioan Crăciun
protopop

Nr. 9300/943

2—3

Concurs

La Consiliul arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu este vacant postul de șef de serviciu, pentru completarea căruia publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Postul este fără gradații cu salar bugetar de 16.000 lei, lunar la care se adaugă ajutorul de scumpete și eventualele ajutoare familiare.

Cei care doresc să ocupe acest post, își vor înainta cererea, însoțită de toate actele necesare pentru numire, Consiliului arhiepiscopesc ort. rom. în Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericesti a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 17 August 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

supremă fraternizare, mângându-mi fruntea ostentă cu tremurul lor imperceptibil. Mă făcusem prieten cu jivinele pădurii și-mi astămpăram setea din lezerul lor cu apă răcoritoare. Aici nu mai vărsa răutate nimeni asupra mea și sufletul meu înflorat de șoptele ramurilor se ridica slobod spre înalturile cerului. Îl duceam adeseori cu mine și pe Dănuș și colindând potecile pădurii până se lăsa amurgul, îl învățam să cânte doinele pe care le-am adus din pădurile mele de peste mări și țări. Ne răspundea ecoul pădurii și inimile noastre, transfigurare de mireasma cântecului născut din glia patimilor, palpitau năvalnic în aceeași constanță spirituală. Îl învățam să cunoască florile și pasările pădurii și-i spuneam atâtea povești despre ele până adormea în brațele mele. Nu l-am vorbit însă niciodată despre „pasărea morții“ pe care o găsim în miturile noastre străvechi. Aici, la poalele pădurii Maybury, l-am învățat într'o zi pe Dănuș să recite versurile acestora, amare ca o predestinare:

„Că rupi din codru-o rămurea
Ce-i pasă codrului de ea,
Ce-i pasă unei lumi întregi
De moartea mea“.

Cine-ar fi crezut vreodată că versurile acestea să fie cântecul de lebedă al copilului... L-au îngropat în pădurea Maybury, lângă Angela, fata părintelui Du-

Nr. 578—934

(53) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de diacon la biserica Sf. Nicolae din **Brașov-Schei**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

- Salarul dela Stat;
- Locuință în natură, sau bani de cvartir;
- Remunerație ca bibliotecar și ajutor de secretar la parohie.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare, inclusive examen de calificățiune preoftească cu nota foarte bine și de încuviințarea de candidare dela I. P. S. Mitropolit Nicolae, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Brașov.

Concurenții se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc într'o zi de Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a face cunoștință cu poporul.

Brașov, la 30 Iulie 1943.

Dr. N. Stinghe **Vasile Iordache**
Președinte secr. contabil

Oficiul protopopesc ortodox român Deva.

Nr. 524—943

(55) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de diacon, al parohiei **I Deva**, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Titularul acestui post este obligat a îndeplini și serviciile de: catehet al școalelor primare din parohia protopopescă, al Școalelor de ucenici și ucenice din Deva și secretar protopopesc.

Beneficiile împreunate cu acest post:

- Salar dela Stat;
- Diurna de secretar protopopesc;
- Remunerația legală pentru orele de catehizarea la Școalele de ucenici și ucenice;
- Locuință în natură sau chiria corespunzătoare;
- Șase jugăre pământ arabil lângă Mureș;
- Stola obișnuită pentru eventualele servicii reclamate de credincioși.

Cererile de candidare se vor înainta Oficiului protopopesc al Devei în termenul indicat. Totodată se va anexa și încuviințarea de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta în parohie, cu prealabilă învoire a Oficiului protopopesc spre a servi și a face cunoștință cu credincioșii.

Deva, la 25 Iulie 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român al Devei în înțelegere cu Consiliul parohial al Devei.

Teofil Chifa
protopop

mitru Carpine. Fata aceasta frumoasă purta pe fruntea ei nesărutată steaua de zăpadă a dimineților. Avea farmecul aparițiilor singulare și corola sufletului ei gingaș se deschisese dragostei, platonice și discret. Era studentă la un colegiu universitar din Detroit. Înainte de a pica la cursuri, își alina în fiecare dimineață visul ei astral cu cântecul fecloarelor neprihănite: „Sweet eighteen and never been kissed!“ „Erau atât de duioase, atât de melancolice accentele cântecului ei matinal de ciocărie îndrăgostită de soare. Copila intrută din azurul cerului își pregătea intrarea în ostrovul fericirilor pământesti. Era atâta efervescență și mister, atâta vâpale, atâta dor de viață în sufletul de inger precar al acestei fete! În ziua în care înfloriserătrandafirii morții în obraji ei, s'a prins cu atâta desneajede de ultima lărmă de viață care a mai rămas în ea, sbătându-se în convulsunile sfârșitului și strigând lui Dumnezeu: „Nu mă răpi, Doamne, din mijlocul zilelor mele! Anii Tai sunt veacurile veacurilor! Moartea, această impresară odioasă a suierintelor omenești, a cuprins-o iacomă, iar Dumnezeu, în înțelepciunea cu care chivernisește fericirile omului, i a dat în cer o fericire mai puțin ipotetică decât aceea pe care a dorit-o ea pe pământ. Și atunci se mai poate citi pe mormântul Angelei din pădurea Maybury inscripția pe care și-a ales o singură în ziua morții: „Ah, sweet mystery of life at last I found thee!... O, dulce mister al vieții, în cele din urmă te-am găsit!...“

(Va urma).